

◆ 3 ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

ЛЮБОВ ДО РІДНОГО СЕЛА

Люблю своє село і навесні, і влітку,
Люблю своє село і взимку, й восени,
Коли цілують бджілки в полі кожну квітку,
Й зимовими ночами приходять в мої сни.
Люблю блукати полем, коли весна настане,
Вдивляйтесь в краєвиди твої, моє село,
Любов моя до тебе ніколи не зів'яне,
Бо більшої ні в кого ніколи не було.
Птахи щебечуть дзвінко
в зелено-жовтім лісі,
Й зозуля голосиста пів літечка кує.
Село моє кохане – частиночка Полісся,
Ти серце зігриваєш своїм теплом моє.
У жовті шати вбрались поле, ліси і луки,
А небо ще прекрасне, ще ніжно голубе.
У Господа прошу, щоб не було розлуки,
Ніколи не лишити, село моє, тебе.
Коли сніги зимою на землю твою ляжуть,
Закутають в хустину пухнасту, снігову,
Стежками по селі мій шлях тоді проляже,
Бо ж я тебе найбільше, село моє, люблю.
Складу подяку Богу, що дав мені тут жити,
В найкращому у світі, прекрасному селі,
І по росі ранковій ще босоніж ходити,
Й ступати по недавно ще зораній ріллі.
Хай родить хліб земля у світі найрідніша,
Ріднішої від тебе – не бачила ще я,
Бо тут моя сім'я – найкраща, наймиліша,
І я у цім селі щасливою була.
Люблю тебе, село, й ніколи не зів'яне
Любов моя до тебе: і в радості, й біді.
Й коли моє серденько
вже битись перестане –
Любитиму тебе я, село моє, й тоді.

Зінаїда Корнійчук, с.Морочне

Полісся. - № 50/20 грудня 2018 р./